

Jazz & Tzaz

204
ΜΑΡΤΙΟΣ 2010 6€

LEO SMITH

spiritual fire
συνέλευση

NOEL McKOY

british soul
συνέλευση

MARILYN CRISPELL

piano playing

Jan Lundgren Trio

europaean standards LIVE

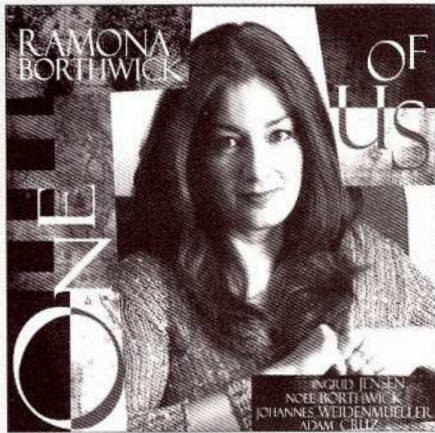

MOONJUNE RECORDS κοσμικό ανατομείο

HERMES RECORDS σύγχρονη μουσική από το Ιράν

ΟΨΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΖΑΖ Φλώρος Φλωρίδης, Θωμάς Σλιώμης, Γιάννης Κασέτας...

ΔΙΣΚΟΙ

RAMONA BORTHWICK: One of Us (Leitmotif)

Κόρη του διάσημου συνθέτη του Μπόλιγουντ Enoch Daniels, η πιανίστα Ramona Borthwick έκανε τα πρώτα της μουσικά βήματα στη Βομβάη κι εκεί μαζί με τον άντρα της, τον κιθαρίστα Noel Borthwick, ηχογράφησε πριν από 20 ακριβώς χρόνια το "Sound Matters", έναν από τους πρώτους δίσκους σύγχρονης τζαζ της Ινδίας. Αργότερα εγκαταστάθηκε στη Βοστώνη, όπου παράλληλα με τη μουσική ασχολείται με τη γραφιστική και το σχεδιασμό ιστοσελίδων. Το "One of Us" είναι το 2ο άλμπουμ της και συνεχίζει να βασίζεται στο ίδιο έντεχνο μίγμα σουίνγκ και λυρισμού, με το οποίο είχε κάνει το προσωπικό της ντεμπούτο το 2006 ("A New Leaf"). Η Ramona έχει την ικανότητα να ταιριάζει δύσκολους ρυθμούς και μελωδίες και να φτιάχνει ένα πολυσύνθετο μωσαϊκό, που τα συστατικά του βρίσκονται στη μοντέρνα τζαζ, στην ευρωπαϊκή μουσική, κάπου-κάπου στην ινδική παράδοση και πολύ συχνά στο λάτιν- ιδίως όταν συνοδεύει το πιάνο με τα λεπτά, ευλύγιστα φωνητικά της. Το σπάνιο της χάρισμα να είναι εξίσου καλή πιανίστα, βοκαλίστα, αλλά και συνθέτρια, κάνει τη διαφορά, σε βαθμό που δύσκολα μπορεί να περάσει απαρατήρητη. Στις αισθητικές της επιλογές δεν έχει στεγανά και δεν έχει πρόβλημα να περάσει από τον ακουστικό ήχο και τον ρομαντισμό ("One of us") στα ηλεκτρονικά, τα φέντερ ρόουντς και το μόνταλ μουντ ("Resident alien"), ή από την ανατολίτικη εισαγωγή του "Gaia" και τις συνεχείς αλλαγές του "Chinese whispers" στο κεφαλό λάτιν "Rio Alegre" στο κλείσιμο του άλμπουμ. Όλα αυτά παιγμένα άψογα με τη συνοδεία του Noel Borthwick στην κιθάρα, της Ingrid Jensen στην τρομπέτα και το φλούγκελχορν, του Johannes Weidenmueller στο κοντραμπάσο και του Adam Cruz στα τύμπανα.

Επαφή: www.ramonaborthwick.com

Βαγγέλης Αραγιάννης

καθυτέρηση άξιζε και με το παραπάνω. Γιατί αυτή η δεύτερη «επίσημη» από κοινού συλλογή τραγουδιών τους, ηχογραφημένη στο δικό τους home studio στο Νάσβιλ, συγκαταλέγεται στα σημαντικότερα πράγματα που έχουν ηχογραφήσει, αμφότεροι, μέχρι σήμερα. Η ιστορία «βρωμάει» εξ αρχής: το "Ellis County" είναι μια στιβαρή country-rock μπαλάντα που θα ζήλευαν ο Levon Helm και σύσσωμοι οι Band, με το ζεύγος να μοιράζεται τα φωνητικά συνοδευόμενο από ένα killer σχήμα φίλων μουσικών. Το "Gasoline and matches" που ακολουθεί είναι ό,τι πλησιέστερο σε garage-blues-rock θα συναντήσουμε εδώ, ενώ το αμέσως επόμενο "Don't say goodbye", είναι μία από εκείνες τις γεμάτες λυρισμό folk-country μελωδίες στις οποίες διαπρέπει η Julie Miller (πρόκειται για μία από τις οκτώ συνθέσεις που υπογράφει η ίδια στο album) και την έχουν αναδείξει στην απόλυτη «βουνιά» εκδοχή της Rickie Lee Jones. Εδώ ακριβώς ξεκινούν και τα ντουέτα: η Patty Griffin, οι McCrary Sisters, η Emmylou Harris και ο Robert Plant, μέλη της εκλεκτής παρέας που λέγαμε, θα χαρίσουν διαδοχικά τα φωνητικά τους σε έξι από τα δώδεκα tracks – ανάμεσα στα οποία και τρεις διασκευές: "What you gonna do Leroy" του Mel Tillis, "One part, two part" του Dee Erwin και "The selfishness in man" του Leon Payne. Αυθεντικότητα, χιούμορ και ειλικρινές συναίσθημα είναι το τρίγωνο-φωτιά μέσα στο οποίο σιογψίνονται οι country-blues-folk-gospel-rock βινέτες του "Written In Chalk" – με τις μπαλάντες να κρατούν τη μερίδα του λέοντος. Αμερικανική roots music, δηλαδή, στην καλύτερη εκδοχή της, από ένα ακτύπητο δίδυμο, το οποίο επιμένει να προσεγγίζει τον πυρήνα της τέχνης του με τρόπο απέρητο και βαθιά ομμανιστικό. Η ωραία μουσική ευφραίνει καρδιάν- και οι Buddy & Julie Miller εκεί ακριβώς στοχεύουν.

Κωνσταντίνος Ζαχόπουλος

LISA PAPINEAU: Red Trees (Yellowbird/A&N)

Μία ιδιόρρυθμη Αμερικάνα στο Παρίσι, ξεσπαθώνει μακριά από την μάντα της (Big Sir) για λίγο, και το "Red Trees" αποδεικνύει του λόγου το αληθές. Αντισυμβατική καλλιτέχνης, η Papineau δεν διατάζει να «μπασταρδέψει» την κλασική στόφα του σουπιδάιου τζαζ κιθαρίστα Rene Thomas στο εναρκτήριο κομμάτι (έχει δανειστεί τ' όνομα του από τον τελευταίο), με την post-modern electro του "White leather pants", στο οποίο η Lisa ηχεί-ερμηνεύει σαν τη «καμένη» δίδυμη αδελφή της Bjork. Κι ως προστεθεί ότι δεν το πολυεξετάζει να κατεβάσει σημαντικά τις ταχύτητες και να τραγουδήσει χωλερικά δήλωσσα ερωτικά ντουέτα ("I dream of red trees"). Κυριότερα δεν φοβάται να τσαλακώσει την περσόνα της ("Sorry I cannot english"), οπότε το σύστημα γίνεται τουλάχιστον πολυπαραμετρικό. Α, έχει και καλούς φίλους, αν κρίνουμε από τον Mark Eitzel (American Music Club), που συμμετέχει στη δυναμική μπαλάντα "This Is for the love".

Αν και δεν λείπουν οι μέτριες στιγμές ("The language of a name", "Marco Chomo"), το τελικό αποτέλεσμα δικαιώνει την Papineau. Πέραν όλων των παραπάνω,

ηχογραφεί στο ίδιο label με τον Jun Miyake.
Χρήστος Δουκάκης

HENRY PURCELL: Ten Sonatas in Four Parts (LINN)

Ο Henry Purcell (1659-1695) θεωρείται ως ένας εκ των πιο σημαντικών αγγλων μουσουργών της μπαρόκ. Αν κι περισσότερο γνωστός για την όπερά του «Διδώ και Αινείας» έχει συνθέσει στη διάρκεια της σύντομης βιωτικής του μεγάλο αριθμό φωνητικών έργων, όπερες για σκηνή, μουσική δωματίου και εκκλησιαστική μουσική. Είχε απίστευτα μεγάλη τεχνική ευχέρεια στη χρήση της φυσικής γλώσσας ως μέσο για τους καλλιτεχνικούς σκοπούς του, αλλά και πολύ καλή αντιληψη και κατάρτιση και τεχνικές συνθέσεως της εποχής του, οι οποίες συνδυάζονταν με στιγμές μεγάλη προσωπικής εμπνεύσεως. Στη μουσική δωματίου ανήκουν και οι 22 σονάτες για δύο βιολιά και βιόλα ντα γκάμπα (bass viol), διηρημένες σε 2 μέρη. Το 2ο μέρος αποτελούν οι "Ten Sonatas in Four Parts" οι οποίες έγιναν γνωστές 2 έτη μετά τον θάνατο του δημιουργού τους. Μάλλον πρόκειται για συλλογή νεανικών έργων στα οποία έχει προστεθεί (προαιρετικώς) και η γραμμή του τσέμπαλου. Κυριαρχεί ο αρμονικός πλούτος, η ηχοχρωματική πανδαισία και η μοναδική σύζευξη δάνειων στοιχείων από την ιταλική μουσική παράδοση της εποχής, με τον προσωπικό τρόπο γραφής και αντισημαντικές επεξεργασίες του υλικού. Το αποτέλεσμα είναι άκρως σαγηνευτικό και ικανό ως ακρόαμα να εγείρει απαιτήσεις συνεχών επαναλήψεων. Αυτά όμως θα ήσαν άνευ ουσίας αν δεν υπεισέρχεται και ο παράγοντας ερμηνείας. Γι' αυτόν φρόντισαν – με τον πλέον ιδανικό τρόπο – τα μέλη του βρετανικού Retrospect Trio (Sophie Gant και Matthew Truscott βιολιά, Jonathan Manson βιόλα ντα γάμπα) με τη συνεργασία-διεύθυνση του τομπαλίστα Matthew Halls, με αφορμή τη συμπλήρωση – και αντίστοιχο εορτασμό – των 350 ετών από γεννήσεως του μουσουργού. Το trio είναι μέρος του μεγαλύτερου συνόλου με τον ομώνυμο τίτλο, το οποίο διαπρέπει σε παραγωγές μπαρόκ οπερών, ορατορίων κ.ά. Η βαθιά γνώση τους, για την τεχνική ερμηνείας και η χρήση αυθεντικών οργάνων εποχής προσφέρουν αυτό το άριστο αποτέλεσμα. Αν και είχαν προηγηθεί οι εξίσου

